

Вечірній Київ

НЕЗАЛЕЖНА ГАЗЕТА

лауреат премії
Фонду Тараса Шевченка

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
3 січня 1906 року

П'ЯТНИЦЯ 28 ЧЕРВНЯ 1996 РОКУ

№ 122-123 (15503-15504)

ЦІНА
ДОГОВІРНА

Я пам'ятаю Олю Юнакову у складі "Пліч-о-пліч". Де подівся гурт? Оля Юнакова не є колективісткою?

— О, ні. Навпаки. Оля Юнакова навіть дуже колективістка. Але економічні умови не дозволяли утримувати колектив. Люди думали, що вони своєю працею і своїм талантом зможуть заробляти гроші, але був саме 92-93 рік, переломний час й було дуже-дуже складно, надто мало концертів, і люди вирішили зайнятися бізнесом, бо у кожного — сім'я. Суто з цих причин. І сталося так, що зараз я сама, зараз я — "Оля Юнакова".

— А Оля Юнакова може вижити за цих умов?

— Це виживає. Дякую Богові, що в мене є робота, є багато концертів — в середньому 80 на рік. Я вважаю, що це добре, бо дехто з моїх колег і сьогодні роботи не має.

— Ті хлопці, що пішли в бізнес — вони допомагають тобі зараз?

— Вони просто за мене дуже раді. І завжди говорять: ми з нею працювали і ми її зробили такою, як вона є.

— Як ти вважаєш: яка ти є? Два-три слова, кілька епітетів...

— Це трошки нескромно, але я скажу, що я — добра людина. Я віруюча, і тому намагаюся дотримуватися десяткох заповідей. Як можу, я допомагаю бідним людям — це може бути не тільки моральна підтримка, а, звичайно, і матеріальна. У мене є навіть мрія — якщо я стану колись насправді "Олею Юнаковою", яку знатимуть не тільки в Україні, я хочу за свій кошт побудувати будинок престарілих і дитячий будинок. І щоб вони були не такі, як у держави, а приватні, і щоб люди в них собі ні в чому не відмовляли.

— Звідки в тебе така мрія?

— Ну, тому що я дивлюся на цих стареньких, і мені образливо — ми зробили з наших бабусь і дідусів ну просто ніщо. За 2 мільйони пенсії прожити — це неможливо.

— Окуляри, гладко зачесане волосся — ти справляєш враження серйозної дівчини. Але той імідж, в якому ти постаєш у деяких кліпах — він досить провокуючий...

— Я знаю — у мене

слизький імідж. Але в житті я зовсім інша — більш лірична, романтична, серйозніша. Це просто акторська гра. Іноді мене запитують: як це може бути, що в одній людині поєднуються, так би мовити, дві. Але будь-який актор виконує свою роль, і якщо він грає поганого героя, це жодним чином не означає, що він погана людина. Тому й я, виходя-

тато трохи раше. Правда у мене є брат Анатолій, він мною дуже пишається і всім хвалиться, що Юнакова — то його сестра. Він підтримує мене як може. Але я незаміжня. Куличкин — то мій продюсер. Всього-навсього. Багато хто думає, що ми одружені, але ми просто завжди разом, оскільки працюємо в одній команді. Він сьогодні заміняє мені і бать-

в ньому. Але я планую — навіть зовсім незабаром — записати кілька пісень, які покажуть мене згалі зовсім з іншої сторони. Щоб ті, хто мене знав досі, сказали: Боже, невже це Юнакова? Я хочу просто здивувати. А що буде років через 10-20? Не знаю. Дай Боже дожити.

— Маєш освіту?
— Закінчила музично-

хто подобається. Мені взагалі подобаються українські співаки — ті, котрі працюють в Україні, котрі ще нікуди не втекли й котрі роблять цю трішню "неблагодарну" справу саме тут. Звичайно, індивідууми, котрі мені подобаються...

— Наприклад?

— Не, не скажу. Я можу сказати, хто мені подобається. Звичайно, Повалий... До речі, от де ти каже: як це я когось назву й зроблю йому рекламу? Не потрібно цієї нездорової конкуренції, ми всі повинні бути друзями, колегами й допомогти одне одному.

— Це в житті так і є?

— У житті, на жаль, не завжди... Але я просто така людина: якщо мені хтось подобається, я кажу — чому мене повинна дивити якась жаба і йти позірно мовчати, бо — одні раптом хтось скаже, що Повалій краща від Юнакової. У Повалій своя публіка, у Юнакової — своя.

Мені дуже подобається Ані Лорак, Сашко Пономарьов, Сашко Тищенко. Нещодавно Петриненко і Зінкевич — я люблю ще з дитинства виховувалася на їхній музиці. Ну, Блік, звичайно. За те, що вона зробила вперше в Україні — їй треба віддати належне. Тоді ніше, не так їй, як її продюсерові Юрію Нікітину.

— Ти кажеш, що можеш зараз заробити. Як концерти переважно маєш?

— Будь-які. Сольні, "сольні" за участю зірок української естради. Це палац "Україна", і опера театри в різних містах. Хоч ми й були і в Москві кілька разів, і в Заході, але в основному я виступаю в Україні — як у великих містах, так і в районних центрах (без цього теж не обходиться).

працюю також у нічних клубах, бо там платять нормальні гроші. Але працюю в елітних нічних клубах, де збирається нормальна публіка, а не бандити чи будь-хто.

— Який останній тобі снів?

— Ой, мені іноді та жажливі сни сняться. Мені дуже часто сняться війна. Чомусь. Я з авіацією, якийсь патрон та в мене, і я як Оля-Рембо захищаюся, стріляю... Хоча дуже часто літаю у снах. Кажуть, це на добре.

БАЛАЧКИ
Ольга ЮНАКОВА:
"МЕНИ ВЖЕ ТАК ОБРИДЛИ ТІ СЕКС-СИМВОЛИ..."
Ірина ЛУКОМЬСКА

— Українська сучасна танцювальна музика знаходиться нині десь на початку свого шляху. Однією з перших, хто ризикнув на нього стати, була львів'янка Оля Юнакова. Саме в амплуа одночасно танцівниці та співачки вона з'явилася ще на "Червоній руті-91" у складі гурту "Пліч-о-пліч". Трохи далекі від соціалістичної цноти руху та тексти — саме такий імідж співачки мав своє продовження й тоді, коли Оля Юнакова залишилася на сцені сама, без плеча підтримки "Пліч-о-пліч". Залишилася з нею лише Валерій Куличкин, який нині виконує роль продюсера і досить успішно — навіть у великому Києві Оля не лишається без роботи.

чи на сцену, просто знаю, що такий у мене імідж, я повинна в ньому бути.

— Чому — повинна?

— Тому що другої такої "бігаючої" на українській сцені більш нема. Мені навіть казали: ти можеш не співати — ти можеш тільки танцювати. Так склалося, що свого часу я була така одна-єдина на українській сцені, і ще тоді, на "Червоній руті-91", я була, певно, більше танцівниці, аніж співачка. Хоч у мене і досить нормальні вокальні дані.

Зараз, звичайно, з'являються оті дівчатка молоді, які на сцені дуже жваві, але 80 відсотків з них не вміють співати вживу — усе це фонограма. А я належу до тих співачок, які вміють одночасно співати й танцювати.

— Як ставляться твої батьки, близькі, чоловік, якого ти кохаєш, до твого провокуючого іміджу?

— На жаль, на сьогоднішній день я залишилася без батьків, вони померли — мама недавно,

ка, і, можливо, матір деякою мірою, бо він пюклетується про мене не тільки як про співачку, а й з матеріального боку. Він знає, що я повинна заробляти гроші — точніше, він повинен все зробити для того, аби я заробила гроші не тільки на харчі, а й для того, щоб нормально виглядати.

— Хто запропонував тобі твій теперішній імідж?

— Я сама. Бо я вирішила, що тої еротики, яку я раніше подавала, — її зараз так багато... Що не співачка — то секс-символ. Мені вже так обридло ті секс-символи, що я вирішила, що не повинна бути в тому клубу, і я стала ось таким дівчиськом з двома хвостиками, трішки розбещеним — жеваним і хутким. Це мені зараз ближче.

— Як ти гадаєш, за деякий час твій імідж може змінитися?

— Звичайно. Але поки мені ще не 30, і поки моя фігура дозволяє бути в такому іміджі — я працюю

педагогічне училище. Поки що вчитися далі... ну немає просто часу. Думаю, якщо згодом це буде потрібно, то вчитися ніколи не пізно.

— А якби був час — де б ти вступила?

— Ну, напевно, не в консерваторію. І навіть не в інститут культури. Мене приваблює моделювання одягу — собі всі костюми я шию сама. Звичайно, це не професійна робота. Але, на жаль, на сьогодні я не знайшла тієї людини, яка б відтворила костюми такими, якими я їх бачу. Мені дуже багато пропонують, однак це... ну, трохи далеко від мого іміджу. Людина, яка шие костюм, повинна знати, що я хочу втілити на сцені.

Я хотіла б цим займатися професійно. І не соромитися того, що я зробила, наприклад, не тільки собі костюм, а й ще комусь.

— Кому б з українських співаків ти б найперше пошила костюм?

— Багатьом. Мені багато